

Elijus Kebleris (esė)

Laiškas iš pragaro arba instrukcija velniams

Labas, mano mielas Nelabuk, rašo tau tave mylintis dėdė Paralius.

Noriu pranešti tau džiugią naujieną. Ką tik grįžau iš visuotinio susirinkimo, kurį surengė mūsų didis tėvas, kurs apačioje (Liuciferis). Jis neseniai parvyko iš kelionės po pasaulį: keliaudamas apžiūrinėjo savo valdas. Ir man buvo itin malonu, kad po šios kelionės jis negailėjo pagyrų tau ir tavo prižiūrimai teritorijai (įvykis užfiksuotas esė, „Dievo tarnas, arba visa tiesa apie velnią“). Reiktų prisiminti, kad tai pirmas pagyrimas po visiško fiasko, kuri patyrei prieš septyniasdešimt metų (įvykis užfiksuotas knygoje „Kipšo laišakai“, C. Lewis), kuomet taip ir nesugebėjęs laimėti mums nei vienos varganos sielės, pats vos išvengė sunaikinimo. Tad šiandieninė situacija, man, kaip tavo giminaičiui, maloniai glosto širdį. Pradedi pateisinti

*Kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetroks per amžius
ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens,
trykštančio į amžinąjį gyvenimą.*

Evangelija pagal Joną 4, 14.

lūkesčius. Tiesiog nuostabu, kaip tau ir tavo pavaldiniams per gana trumpą laiką, jums priskirtoje šalelėje, pavyko pasiekti tokį savizudybių lygį, kuris jau daug metų, užima pirmaujančias pozicijas pasaulyje. Ir tai vyksta šalyje, kurioje nėra mums padedančių faktorių: tokių kaip badas, diktatoriai, pastovūs potvyniai, cunamiai ar žemės drebėjimai. Tau taip sėkmingai pavyko pasėti pastovų nerimą ir baimę, kad tiems dvikojams padarams, kuriuos Priešas (Dievas) vadina savo vaikais, gyvenimas tapo tiesiog nepakeliamas. Jų sielos pavirto į nuolat iš baimės drebančią masę. Manau, tavęs laukia puiki karjera.

Tu jau turbūt supratai, Nelabuk, kad Priešas taip sukūrė tuos padarus, kad norint tapti laimingiems, jiems niekas kitas netinka, išskyrus Jį patį. Tai tas pats, kaip automobiliui reikalingas kuras, kad važiuotų, o lemputei elektra, kad šviestų. Tam, kad šie įrenginiai veiktų, jokie pakaitalai netinka. Taip ir su žmogumi. Tikras saugumas, laimė, harmonija, užtikrinimo jausmas, prasmės suvokimas, netgi jų taip trokštama materialinė gerovė, įmanomi tik pažinus Jį, visa kita netinka. Todėl mūsų viešųjų ryšių skyriui teko gerokai paplušėti, kad tie padarai apie tai pamirštų. Svarbiausia šiame darbe buvo žmogaus suvokimo centrą perkelti nuo Kūrėjo prie jo pačio. Reikėjo sukurti tokią iliuziją, kad neva pats žmogus yra savo likimo šeimininkas ir kad jis pats sukurs gerovės valstybę, kurioje visiems bus gera gyventi. Jie turi nuolat galvoti, kad įvai-

rios socialinės santvarkos, sistemos, mokslas ir mokslininkai, įvairūs medikamentai bei moderniausi ir naujausi atradimai, jų žinios bei sugebėjimai, apsieinant be Kūrėjo, kaip pirmą pradės visko priežasties, sukurs jiems laimę ir saugumą. Jie turi aiškiai suvokti, kad visokie velniai, dievai ir kažkoks atgamtinis pasaulis – tai jau seniai atgyvenę dalykai, kad dabar jau trečias tūkstantmetis ir apie tai kalbėti tiesiog kvaila. Beje, mums pavyko taip pakeisti jų mastymą, kad jei jie ir susimąsto apie mus, tai mato tik linksmą komiksų herojų su aptemptu triko arba žvelgia su perdėta baime. Mums naudingi abu variantai.

Aišku, širdies gilumoje žmogus vis tiek suvokia, kad čia kažkas ne taip. Bet mūsų planavimo skyrius ne veltui duoną valgo. Jie numatė šią situaciją ir tokiems „ieškantiems“ iš karto pasiūlo „tikrąsias dvasines vertybes“. Paruoštas pilnas rinkinys – magija, burtai astrologija ir parapsichologija (praktiškai tai tas pats, kas magija, tik pavadinimas įmantresnis). Jei ir čia padaras pradeda susigaudyti, kad tai klastotė – prašau, pateikiami dar modernesni, gražiai įpakuoti produktai (tiksliau tik pavadinimai): neurolingvistinis programavimas, pozityvus mąstymas, sąmonės galių išlaisvinimas – tam, kad taptume sėkmingi bei turtingi. Siūlomas net visatos dėsnių atskleidimas (bet tik toks atskleidimas, kuriame nėra Kūrėjo sąvokos arba ji iškreipta mums tinkama linkme). Pavadinimų yra šimtai tūkstančių ir šie ieškantieji bus paversti į voveres rate, kurie vis

bėga ir niekur nenubėga, o jėgos po truputį senka. Šūkis „tik pažinęs save pažinsi Dievą“ (nors yra atvirksčiai) turi tvirtai įsiskiepyti jų sąmonėje. Tuo jie pasieks tik saldų ir apgaulingą įsikalbėjimą pradžioje ir didelį nusivylimą gale. Svarbiausia, kad padaras jokiais būdais nepriartėtų prie Šaltinio ir net pamirštų jo egzistavimą. Jis turi tapti nuolat dėl visko stresuojančiu, nerimaujančiu, iš baimės drebančiu gniužulu, nes tai svarus žingsnis laimint jį mums. Ir atsižvelgiant į pasaulines tendencijas, mums tai neblogai sekasi, o ypač tau.

Teisybės dėlei, reiktų pastebėti, kad nepaisant visų mūsų pastangų, Priešas kažkoku būdu (mūsų laboratorijos niekaip nesugeba šio būdo išsiaiškinti), vis dėlto sugeba apreikšti save kiekvienam iš šių padarų. Ir jeigu jau žmogus pradėjo artėti prie Šaltinio, tai bent padaryk taip, kad jis rinktųsi tikėjimą, kuris nėra dominuojantis jo krašte. Tegu, kaip dabar madin-ga, vyksta į Indiją, Tibetą, užsiima joga, sufizmu arba kokia nors kabala. Ir nesijaudink, kad vienas iš jų dvasinių lyderių Dalai Lama nuolat perspėja, kad gilintis į tikėjimą reikia tik tą, kuris išpažįstamas ir dominuojantis tame krašte, kitaip bus sunku pažinti Kūrėją. Jie į tai neatkreips dėmesio. O jei ir tai tau nepavyks, ir matysi, kad žmogus vis tiek artėja prie Šaltinio per Krikščionybę, mesk paskutinį kozirį. Tučiuojau primink padarui apie kunigus pedofilus bei alkoholikus arba parodyk jam kitas jų nedorybes. Visa laimė, kad ir tarp jų, mūsiškiams

tarnaujančių, taip pat pakanka, kurie užsiima viskuo, išskyrus sielovada. Nors tokių pilna ir kituose tikėjimuose, bet apie tai padarui žinoti nebūtina. Jų protelis veiks taip: štai kokie iškrypėliai dievo tarnai, – reiškia, krikščionybė neteisinga arba apskritai Dievo nėra. Tarsi elektros energija staiga nustotų egzistuoti vien tik todėl, kad pasitaiko blogų elektrikų. Pavaizduok jiems tikintįjį kaip labai nepatrauklų, senamadišką ir net kvailą. Šį įvaizdį mes jau seniai brukame. Parodyk jiems ne tikintįjį, o jo karikatūrą. Beje, vienas iš paskutiniųjų ir didžiausių mūsų laimėjimų tas, kad mums pavyko tikėjimą padaryti nuobodų, kuriame nėra džiaugsmo. Jeigu padaras vis tiek laikysis įsikibęs religijos, tai daryk viską, kad jis matytų tik formą, t.y. taisykles, apeigas, ritualus, nuolat postringautų apie dvasines vertybes, bet nesuvoktų pačio turinio. Tuomet netgi laikydamas save tikinčiu, jis vis tiek nepriartės prie Šaltinio. Šiuo metu gana sėkmingi bandymai vyksta su ypač man patinkančiu pakaitalu, kuris vadinasi – nauja, moderni religija. Ten mes taip gudriai paslėpėme mamoną, kad Dievą jie suvokia kaip kažkokį dėsni ar džiną iš butelio, kuris būtinai turi pildyti visus jų troškimus, kitaip Jis ne Dievas. Atseit, viskas, kas malonu – tai iš Jo, o kas suteikia fizinį ir dvasinį diskomfortą ar kančią, tai jau iš mūsų. Matai, kaip jie, dideliame mūsų džiaugsmui, nieko nenutuokia apie Dievo valios priėmimą, o be šio suvokimo jie niekada nepriartės prie Šaltinio. Žodžiu, jie tik stengiasi Jį įdarbinti, su-

daryti su Juo sandėrį, pagal kurį, Jis turi vykdyti jų įgeidžius. Pabandyk įsivaizduoti nusususią elektros lemputę, kuri mano, kad gali įsakinėti viso pasaulio elektros energijai.

Liūdniausia tai, kad nemaža šių padarų dalis vis dėlto išsprūsta mums iš rankų, kad ir kaip mes beraizgytume juos savo voratinkliais. Tuomet atsitinka tragiški dalykai. Jie pradeda matyti Jo veidą, o tai reiškia, kad jie priėjo prie Šaltinio. O tada (koks siaubas), tų šliužų gyvenimai pradeda išsipildyti ir užsipildyti. Visos mūsų modernios technologijos netenka galios. Dingsta baimė, nerimas, netgi įvairios anksčiau juos kamavusios ligos. Mąstyme atsiranda aiškumas ir jie pradeda suprasti visą mūsų sukurto absurdo neįgalumą ir juokingumą, pagal kurį mes privertėme sukurti pasaulį. Tai katastrofa! Patys apsikrėtę tuo šlykščiu užkratu, jie užkrečia ir kitus. Juos netgi neveikia pati moderniausia mūsų naujovė – „Tolerancija“, kurią mes iškreipėme savo naudai. Tuomet tie du, mums labai mieli, nuolat tarpusavyje kovojantys ir vienas kito nenkenčiantys kraštutiniai (kuriuos mes visada pakurstome) – dėl lytinės orientacijos, odos spalvos, vyro ir moters teisių, staiga pradeda susigaudyti savyje ir aplinkoje. Baisiausia, kad pas juos atsiranda tarpusavio pagarba ir supratimas, jie ramiai ir draugiškai gali bendrauti be mūsų taip ilgai kurtų ir puoselėtų lozungų bei kovos šūkių apie lygias teises. Matai, kaip siaubingai veikia žmones Šaltinio atradimas.

Praeitame laiške tu manęs klausei, kaip reiktų skatinti šiuo metu pasaulyje greitai plintantį ir mums labai naudingą reiškinį – pedofiliją. Mielas Nelabuk, skatinti jo visiškai nereikia, kadangi jis ir taip sėkmingai plis. Aš tau atskleisiu paslaptį, kas yra pedofilija ir kodėl visa oficiali medicina ir mokslas negali šio reiškinio sustabdyti. Supranti, mielas giminaiti, kai tie padarai gimsta, jie turi tam tikrą, taip vadinamą prigimtinių lygį. Tai yra gyvybinės energijos kiekis, kuris randasi jų sielose, na, panašiai, kaip prietaisas, kuris maitinasi elektra, turi pakrautą bateriją, kad galėtų veikti. Ši energija reikalinga jų gerai sveikatai ir sėkmingam likimui formuoti. Dar jį vadinama Agape, t.y. Dieviškos meilės energija. Tai aukščiausia meilės forma. Ją duoda pats Priešas. Tu turbūt jau pastebėjai, kiek daug tie padarai kliepi apie meilę iš tikrųjų net nenuokdami, ką ji reiškia ir kas tai yra. Net Priešo tarnai ir tie ne visi ją teisingai suvokia. Dėl neteisingo gyvenimo būdo ši energija žmonėse greitai išsenka, o “ pasikrauti“ ją galima tik prisijungus prie Kūrėjo t.y. prie Šaltinio. Tačiau daugelis šito nežino arba nemoka. Pas juos dabar madinga kliedėti apie kažkokį pasijungimą prie kosmoso, bet tai yra tik labai laiku mūsų kontoros paleista antis, kad nukreiptų dėmesį nuo tikro kelio. Tai gi senkant šiai energijai, laikinai geriau pasijusti jiems padeda įvairūs preparatai bei būdai, kurie vėliau tampa priklausomybės forma ir galutinai išsekina ir sužlugdo padarą. Tai alkoholo-

lis, narkotikai, per dažni seksualiniai santykiai su skirtingais partneriais bei kiti panašūs dalykai. Tačiau pats galingiausias narkotikas, kuris jiems trumpam suteikia geresnę savijautą, yra seksualiniai santykiai su vaikais. Supranti, Nelabuk, vaikas jiems tarsi energetinė baterija, kadangi lytiniu santykiu metu išmetamas tam tikras energijos kiekis, o santykiuose su vaiku šis išmetamos energijos kiekis ypač didelis. Todėl patys to nesuvokdami ir gelbėdami savo griūvantį likimą bei prastėjančią sveikatą, jie luošina vaikus, ir dažnai net savus, prisidengdami meile, rūpesčiu ir specifiniu auklėjimu. Iš tikrųjų, santykių metu, jie tik susisiurbia šią energiją į save ir laikinai pasijunta geriau. Patys to nežinodami, jie užsiima elementariu energetiniu vampyriizmu. Jeigu pedofilas bus iškastruotas, tuomet jis taps sadistu, skriaudžiančiu už save silpnesnius, kadangi baimėje išmetamos energijos kiekis taip pat nemažas. Aišku, kaip ir kiekviena priklausomybė, taip ir ši vėliau ar anksčiau vis tiek sužlugdo pedofilą, ir jis pakliūna pas mus, kur jau seniai laukiamas. Beje, daugelis šių nelaimingųjų, tarp kurių yra ir vyrų, ir moterų, apie tai gerai nusimano, kadangi tarp jų nemažai protingų žmonių. Ir dažniausiai vakarais, kuomet lieka vienui vieni, jie stingdami iš siaubo tolimame savo kambarėlio kampelyje pamato besišypsantį jiems mūsų tėvo veidą...

Ši priklausomybė, kaip, beje, ir kitos, išnyksta savaime, jei žmogus suranda kelią pas Kūrėją. Paprasčiau tariant, su-

sijungus su Kūrėju, gyvybine energija vėl užpildo žmogų. Ir jokie kiti būdai – moksliniai ar ezoteriniai – šios priklausomybės atsikratyti nepadės. Dėl šios priežasties jų mokslas laiko nepagydoma tokią ligą, kaip šizofrenija, kuri tai pat sėkmingai plinta po pasaulį. Psichika pirmiausia suyra tuomet, kai pradeda trūkti šios energijos ir jokie medikamentai nepadės, nebent turės trumpalaikį, bukinantį poveikį. Juokingiausia tai, kad daugelyje išsivysčiusių šalių (čia jie taip jas įvardija) šizofrenija plinta taip stipriai, kad ją pradėta laikyti ne liga, o norma. Dėl tos pačios priežasties jau siekiama įteisinti ir seksualinius santykius tarp suaugusiojo ir vaiko, tarsi tai būtų normalu. Pedofilai veikia visuomenę kaip vėžys organizmą. Jis jį naikina nesuprasdamas, kad sunaikinęs žus kartu. Beje, daugelis žymiausių klinikų, kurios gydo nuo įvairių priklausomybės formų, šiuo metu į pagalbą pasitelkia dvasininkus, ir pagijusiųjų skaičius iškart ženkliai išauga. Šią problemą reikia kažkaip spręsti, nes mums geriau būtų, kad jie rytų, tuos naudodami neduodančius vaistus ir mokėtų už tai didelius pinigus. Šiuo metu žmonija, man labai panaši į pagedusį, prakiurusį laivą, kuris plaukia tiesiai į uolas, o keleiviai ir laivo komanda, tuo metu pešasi dėl geresnės vietos kajutėje.

Žinai, Nelabuk, jeigu kalbėčiau palyginimais, tai Priešas man panašus į žmogų, kuris stovi ant kalvos ir pilnomis meilės bei liūdesio akimis žiūri į pasiklydusius, paliegiusius, alka-

nus ir purvinus laukinius šunis, t.y. žmones. O šie bėgioja nuo vieno atliekų konteinerio prie kito, vis ieškodami riebesnio, pašvinkusios mėsos gabalo, kurį suvalgę, anot jų supratimo, iš karto taps laimingi. Nusivylę vienu konteineriu, mūsų pastūmėti, jau bėga prie kito, kadangi mes per jų netikrus pranašus jiems pašnibždėjom, kad štai ten tai jau tikrai atras pažadėtąją žemę, kurioje pildosi visi jų troškimai. Jeigu jie tik suvoktų, kad nustoję bėgioti ir knaisiotis po atliekas bei kaip reikiant apsidairę, jie turi šansą pamatyti Jį ir ateiti pas Jį, ir tik tuomet bus nuprausti, pagydyti bei pavalgydinti, taip kaip geras šeimininkas pasirūpina savo šunimis. Štai todėl mes ir budim bei darom viską, kad tokių laimingųjų būtų kuo mažiau, nes mums jie taip pat reikalingi, bet tik kaip maistas.

Atvirai kalbant, mielas giminaiti, manęs neapleidžia nuojauta, kad Priešas kažkokiu būdu vis dėlto ištesės jiems duotą pažadą jų neapleisti ir visos mūsų pastangos nueis perniek. Tu jau didelis berniukas ir puikiai supranti, kad lygintis su Juo mes negalime. Todėl aš jaučiu, kad ir ką mes bedarytumėme, mūsų dienos jau susk... na... aš čia, šiek tiek per daug sau leidau paatvirauti, dar, ko gero, dėl to teks aiškintis mūsų vidaus policijai. Taigi laišką baigiu, dirbk mielasis, stenkis, sėkmė su mumis, iki greito pasimatymo.

Tave mylintis dėdė Paralius

P.S.

Buvo šiltas rugsėjo vakaras. Gedimino prospektu pasimėgaudami bobų vasara, neskubėdami vaikščiojo žmonės, užsukdami į kavines arba prisėsdami prie laisvų staliukų lauko kavinėse.

Prie mano staliuko sėdėjo solidus, lyg kažkur matytas, tačiau kažkoks keistas vyras ir įdėmiai skaitė laikraštį, matėsi, kad jam patiko tai, apie ką rašė spauda. Staiga pažvelgęs į mane tarė:

– Tu be reikalo stengiesi pasakyti tai, ką žodžiais perduoti neįmanoma, išskyrus nesuvokimą ir pyktį, nieko kito nesulauksi.

Dėdamas kavos puodelį ant stalo aš norėjau atsakyti, kad tai jau ne jam spręsti ir kad..., tačiau pakėlęs akis, radau tik tuščią kėdę ir ant stalo gulintį laikraštį.

– Tikrai keistas – pagalvojau – ir kada spėjo išeiti nepastebėtas, tarsi išnyko.

Norint nemokamai gauti trumpas ištraukas iš knygos „Laumžirgio istorijos“, registruokis www.laumziris.com > **Naujienlaiškiai**

Daugiau įdomių istorijų
www.laumziris.com > **[domios istorijos**

Persiųsk draugui